

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘
ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๓) และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิก กฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘

ข้อ ๓ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้เป็นกรณี
ความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษโดยไม่สอบสวนก็ได้ คือ

(๑) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึง
ที่สุดให้จำคุกหรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท
หรือความผิดลหุโทษ

(๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชา
ได้ดำเนินการสืบสวนแล้ว เห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติ
ตามระเบียบของทางราชการ

การละทิ้งหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจาก
ราชการต่อผู้บังคับบัญชาไว้ก่อนแล้วไม่ถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

วันมูหะมัดนอร์ มะทา

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งได้กำหนดกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีมติเรื่องที่สอบสวนมีมูลว่าได้กระทำความผิด และกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง แต่เนื่องจากกรณีดังกล่าวยังไม่อาจถือเป็นยุติได้ว่าการกระทำอันเป็นความผิดวินัยเกิดขึ้น หรือมิฉะนั้นเป็นเรื่องที่ยากแก่การวินิจฉัยว่าเกิดผลเสียหายแก่ทางราชการหรือไม่ จึงสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น